

Bet. o. Finanslovf. 1879—80: § 26. Andre og overordentlige Statsudgifter.

ifjor ved Forstærkingen af Søforterne var den, at hvor uenig man end kan være, naar Tælen er om „nye faste Værker“, er man midlertidig enig om at benytte, hvad man nu engang har, paa bedste Maade, hvilket da ogsaa stemmer med den gamle Begrundelse af Bevillingen, saaledes som der ovenfor er antydet. Vi skjønne da ikke rettere, end at Begjæringen om de 6 35 $\frac{1}{2}$ Cim. Kanoner til en i fortrinlig Grad forbedret Bestykning af de forstærkede Forter maa være en naturlig Konsekvens af Rigsdagens Beslutninger ifjor. Vel deltog vi ikke i disse Beslutninger, men derfor anse vi os ikke berettigede til at undslaa os for at medvirke til at gennemføre, hvad der maa anses for at være en logisk og forstandig Følge af nævnte Beslutninger, for at de kunne blive saa nyttige som muligt.

Endelig skulle vi sige et Par Ord til, hvad vi allerede have anført, om den finansielle Side af Sagen. Som viist, ligger dette Spørgsmaal udenfor den Plan med de 30 Millioner Kr. ved en ny Skat, som vi, hvis det ikke navnlig i finansiell Henseende var ubetimeligt nu at komme ind derpaa, fremdeles fastholde. Derfor kunde man selvfølgelig meget vel gjøre Bevillingen afhængig af, at den dækkedes ved en ekstraordinær Skat; men vi finde ikke dette efter de nuværende økonomiske Omstændigheder heldigt. En nødvendig ny Skat til Opnaaelsen af et større Formaal vil Befolkningen finde sig i at bære; men en ny Skat til en Bevilling, der efter sin Natur og sine Forudsætninger hører ind under den aarlige Bevilling, og som kan udredes af de ordinære Indtægter, vilde det være urigtigt at paaligne paa en Tid, da Befolkningen snarere har Trang til at lettes i de Byrder, den alt har, og derfor ikke bør paalignes nye Skatter, uden at faae fuld Gjengjæld i tilsvarende Vættelser i de gamle. Den her omhandlede Bevilling forekommer os væsentlig at være af samme ekstraordinære Bestaffenhed som Bevillingen i 1867 til nyt Vaaben til Fodfolket eller som Bevillingen i 1876 til nyt Vaaben til Feltartilleriet. Vi ere derfor i finansiell Henseende gaaede ud fra samme Betragtning som i 1876, idet vi i den første Del af vore Indtællinger til Beløb af 1,047,040 Kr. have søgt at holde os paa Grændsen af det bevilgede Gjennemsnitsbeløb i heromhandlede Diemed i de sidst forløbne 5 Finantsaar før 12te April 1877, og med Hensyn til de 6 Kanoner have holdt os til Reglen for Bevillingen i 1876 til det nye Fjeldskjæts, hvilken vel bevilgedes paa een Gang, men kom til Udbetaling i et længere Tidsrum.

216) Et andet Mindretal (Bojsen, Dam, Holstein-Ledreborg, Th. Nielsen og Winther) finder med Hensyn til de ovenfor nævnte Forslag, Posterne 29., 30. og 32—40. vedrørende, ikke Anledning til særlige Bemærkninger, efter som de anførte Forslag væsentlig ikke indeholde Andet, end hvad Finanssubvalgets Flertal i Østeraaret 1878 var enig om at foreslaa de ekstraordinære Bevillinger til Krigs- og Marineministeriet nedfattede til.

Naar det første Mindretal imidlertid nu er gaaet ind paa den af Ministeriet forlangte Bevilling til Anskaffelse af nye 14" Kruppske Bagladekanoner til Kjøbenhavns Søbefæstning, se vi os ikke i Stand til at slutte os hertil.

Man har fra et militært Standpunkt navnlig søgt at fremhæve disse Kanoners formentlig store Betydning som et Middel til „væsentlig at forhindre et virkeligt Bombardement af Kjøbenhavn fra Sø siden“, og vi tilstaa, at, dersom en saadan Betragtning virkelig var holdbar, skulde ogsaa vi have været mere tilbøjelige til paa dette Punkt at vise Eftergivenhed, end det nu er os muligt; men det er saa langt fra, at den nævnte Betragtning er rigtig, at den efter vor Formening ved en nærmere Prøvelse vil vise sig at være fremgaaet af en Mangel paa tilstrækkelig Opmærksomhed med Hensyn til enkelte herhen hørende meget væsentlige Forhold. Det maa allerede paa Forhaand vække Forundring at se den Anskuelse fremsat, at man ved Anbringelse af 6 hvære Kanoner paa de nuværende Søforter skulde være i Stand til væsentligt at forhindre et Bombardement af Kjøbenhavn, efter at samtlige tidligere Ministre, som have forelagt Rigsdagen Forslag til ekstraordinære Foranstaltninger til Forsvarets væsenet, i Anmærkningerne til disse have udtalt sig paa en Maade, der neppe lader sig forene hermed, men gennemgaaende have betonet Nødvendigheden af en længere fremstødt Forsvarslinie og selv med en saadan ikke altid have ment at kunne garantere imod den nævnte Eventualitets Indtræden.

Den Tvivl, som herved opstaar, rokker nu paa ingen Maade ved de ovenfor under det første Mindretals Bemærkninger aftrykte Tabeller, og det ikke blot, fordi de paa disse Tabeller anførte Resultater kun til en vis Grad skyldes virkelige Forsøg og for en stor Del ere byggede paa theoretiske Beregninger, men navnlig, fordi det her ingenlunde alene kommer an paa Kanonens pantferbrydende Cone, men først og fremmest paa Skudsikkerheden, der selvfølgelig er forholdsvis ringe paa de meget betydelige Afstande, hvorom der i nærværende Tilfælde er Tale. Men selv om vi se bort fra begge disse Omstændigheder, skjønne vi ikke rettere, end at en opmærksom Gjennemlæsning af de nævnte Tabeller fører til det stik modsatte Resultat end det, de tvende andre Mindretal ere gaaede ud fra. Det fremgaar nemlig af Tabellerne, at, medens den 14 Tommers Kanon er